

Reis sense corona

Un relat de: [angie](#)

Reconec que no m'agrada tenir animals a casa, malgrat haver-ne tingut. Mai he sentit aquella necessitat de compartir les estones amb un gos, un gat o un canari, però ho he fet. El que mai hagués dit és que acabaria fent manyacs a un camaleó de mirada esgarrifosa i penetrant. El va dur amb ell en Kem, el nen saharai que vam acollir a casa aquest estiu. El que no sabem encara és d'on el va treure, però no se'n separava ni un sol moment.

L'estada d'en Kem ens ocasionà força canvis en el ritme diari i els costums, però malgrat això, aquella experiència començà a tenir sentit des del primer instant. En Kem era un noi obert i tranquil. Ens costava molt entendre'l però, hi ha vegades que no cal parlar el mateix idioma per dialogar. Gaudia de la quotidianitat. Li agradava donar-me les pinces de la roba, amb les que s'entretenia hores i hores fent trens de colors al terra de la galeria. Es quedava palplantat al costat de la taula del menjador, mirant com en Ferran es barallava amb un trencaclosques, en tornar de la feina. Un dia, es va asseure i alliçonant el camaleó perquè no es mogués de la butxaca, va començar a agafar peça rere peça i a unir-les amb destresa, davant la mirada atònita de tots nosaltres. En un parell de tardes, acabaren entre els dos aquell immens quadre impressionista i va ser el primer cop que en Kem ens oferí el seu gran somriure d'ivori. Li posàrem un marc i el penjàrem sobre el seu llit. Cada nit, a l'hora de dormir, repassava amb l'índex cadascuna de les peces, mentre cantava en veu baixeta. Suposem que se'n sentia orgullós.

Avui en Kem torna al seu país, en té ganes però també li dol. Els tres mesos d'estiu han estat especials, inoblidables. Li hem fet saber i ell a nosaltres, també. Mentre pujava les escales de l'autocar que el venia a buscar, ple de nens com ell, ha girat el cap, ha baixat d'un salt davant la nostra sorpresa i, ens ha ofert un gran somriure, alhora que ens regalava el seu estimat camaleó. Les llàgrimes ens han rodolat galta avall, perquè en Kem, sense saber-ho, ja ens havia fet un gran regal, compartir un trosset de vida al seu costat.

El camaleó, des d'aquell dia, és el rei de la casa. No sabem si veure'm en Kem altre cop, però cuidarem d'aquest animaló com si ell hi fos.